

ror est manifestus a Patribus merito damnatus; at non ita certum videtur primum fuisse a Patribus reprobatum. Definitum videtur in Conciliis Lateranensi & Vienensi animam per se & essentialiter esse humani corporis formam. Cartesiani Conclitorum definitionem eo sensu intelligunt, quod anima spectata formaliter ut anima, hoc est, ut actu conjuncta corpori, sit forma corporis. Sed haec explicatio displicet multis, qui volunt definitionem Conciliorum intelligendam esse de anima simpliciter & absolute considerata. Quapropter contendunt animam ex se & ex natura sua exigere conjunctionem cum corpore. Exigentiam illam alii inde repetunt, quod anima separata non possit exercere quasdam facultates sibi essentiales, ut facultatem videndi, audiendi, &c. Alii autem inde exigentiam illam ducunt, quod anima talis sit naturæ, ut cogitandi vis sensationibus corporeis plurimum adjuvetur. Sed haec omnia videntur gratis affirmari, nec satis rationi consona; unde vix quidquam certi de hac re non satis cognita & terminis æquivocis implicata statui posse videtur. Certum quidem est animam esse formam corporis eo sensu, quod corpus perficiat, quod ipsum reddat corpus hominis, quodque cum ipso corpore rotum quoddam substantiale, unicunque suppositum, nempe hominem, constituat. At quâ sit & an existat illa exigentia essentialis animæ, ut corpori conjugatur, non satis intelligimus. His præmissis, ingratissimam de hujus conjunctionis legibus.